

Amerikabrev til Senjens Blad

Hythe, Alberta i november 1954.

Jeg vil få lov å sende en hilsen gjennom bladet «Senjen» fra oss i Canada til min familie på mor og farsiden.

Jeg er datter av gbr. Johan Olsen, Skaugheim, Rossfjordstraumen og Ingebertine Olsen, født Reinholtsen, Tømmervik. Min far og mor er jo forlenget død, men familien på begge sider lever og vi sender dem alle denne hilsen.

Til Mette og Halvtan Iversen, Finnsnes, Ovidia Pasche, Øyjord, Rossfjord, likeså til min bror og stemor, Josefine Skaugheim.

Forresten — vi bruker ikke så stive ord her i heimen vår som stemor. Jeg seier bestemor og min mann, svigermor. En ting som han aldri kan glemme seier han. — Min svigermor — på vel 70 år — hun sprang som en ungdom. Vi reiste over for 5 år siden, så jeg har jo bare friske minner. Enda min mann syntes Nord Norge var vakkert, det var første gang han var der. Jeg har alle mine barndomsminner fra heimstedet og likeså var jeg heime ofte etter at jeg reiste ut.

Jeg husker den friske høyduften om sommeren, jeg husker hvor vi kapphesjet til hesjene var fulle. Vi hauster på en annen måte her, kanskje litt lettere, men jeg synes det var finare med innhøstinga i Norge. Barndomsminner, ja, det er noe vi aldri glemmer. Engang jeg og min far gikk og plukket stein på et nybrått sa han til meg: Du Hildur, des meire en arbeider des seigere blir viljen til å arbeide endå meire. Disse ordene står ofte for meg etter jeg kom over i det nye Contry. Her er mye å ta fatt på, skal en få noe ut av livet, og jo meire en arbeider jo seigere blir viljen til å se et resultat.

Dessverre fikk ikke min far leve så lenge. Det var et hardt sagn for meg som var den eldste og forstod meire hva en far var. Jeg fikk heller ikke høve til å være heime, jeg låg sjølv sjuk av ryggbetendelse på et Hospital.

Etter jeg kom heim lok det lang tid for jeg kom over dette, slik at jeg aldri fann ham på plassen sin meire.

Ja, tida er gått. Jeg bor nå i Alberta i Canada. Alberta er et godt Country, vi har en god ting her: Vi slepp anvisning på alt når vi bygger hus. Vi kan bygge som vi sjøl vil, stort eller smått, men prisen den koster. Vi har farmen og dessuten har min mann sin egen maskin for brønnboring.

Her er det noe meire spenning med å borre en brønn enn som i Norge, det er nok ikke så sikkert om det blir vatn, så spenninga er stor om det blir hardt vatn eller ikke hardt vatn. Bli det hardt vatn er nok ikke gleden så stor, spesielt for oss som var vant med godt vatn i gamlelandet. Klevasken skal jo gjøres herover og, så vi treng nok både såpe og vatn. Ofte må min mann bore til 500 fot djupt og det har hendt han enda har måttet gje opp. Jeg er en av de heldige husmødre som har en brønn for huset og en for krøtera.

Da jeg reiste for vel 5 år siden var jeg rundt og tok farvel, det blei mange, husker du det, husker du det? Og du må skrive, ja det sa dem alle, men det blir hardt om løfte kan bli holdt.

Det er så mye nytt når en kommer til et fremmed land, det går som en straum, og alltid så lover en seg sjølv at: Ja, i morgen skal jeg skrive, og så kommer det en morgen til. Men tru meg, — som for så mange andre: det blir mange morgener og enda uteblir brevskrivninga, unntatt til heimen min det må jeg ikke glemme.

Til min mor og bror, til venner og kjente, til min lærer Kolmar Nordås, til slektninger på Jarnes i Rossfjor, Tromsø, Kvaløy m. fl. steder sendes herved våre ønsker om en gledelig Jul og et godt Nyttår.

Hildur og Kolbjørn, Verner og Kenneth, Steinbru
Hythe Alberta, Canada.